

**Uchwała Nr 98 / XVII /2012
Rady Miejskiej w Gostyninie
z dnia 31 stycznia 2012 roku
w sprawie nadania nazwy dla małej obwodnicy Gostynina**

Na podstawie art.18 ust. 2 pkt 13 oraz art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym /Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz.1591 ze zm./ oraz na podstawie art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 17 poz. 95 ze zm.) Rada Miejska w Gostyninie uchwala, co następuje:

§ 1

1. Postanawia się nadać nazwę małej obwodnicy Gostynina „Aleja Stanisława Mikołajczyka”.
2. Położenie małej obwodnicy określa załącznik Nr 1 do uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Gostynina.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej

Jolanta Syska - Szymczak

Uzasadnienie

Stanisław Mikołajczyk był jedną z najwybitniejszych postaci w ponad stuletniej historii polskiego ruchu ludowego. Urodził się 18 lipca 1901 r. w Holsterhausen w Westfalii jako syn polskich emigrantów zarobkowych, pochodzących z chłopskich rodzin z okolic Krotoszyna. Rodzina Mikołajczyków powróciła do rodzinnej wielkopolski jeszcze przed wybuchem I wojny światowej. Około 1912 r. zamieszkali we wsi Strzyżew koło Krotoszyna we własnym 6 – hektarowym gospodarstwie.

Wychowany w domu rodzinnym w głębokim przywiązaniu do polskości, jako niespełna 18-letni chłopak w 1919 roku walczył w szeregach powstańców wielkopolskich. Rok później – także jako ochotnik – wziął udział i został ranny w wojnie z bolszewikami w 1920 r.

Swoją aktywność społeczną i polityczną rozpoczął od działalności w kołach młodzieży wiejskiej i pracy w lokalnym kółku rolniczym.

Mając 21 lat – w 1922 roku przystąpił do Polskiego Stronnictwa Ludowego „Piast”. Współpracował z redakcjami pism rolniczych i ludowych. Dzięki swej aktywności i osobowości szybko zdobył szacunek i zaufanie środowiska.

W 1927 roku współtworzył Wielkopolski związek Młodzieży Wiejskiej, który od 1936 roku wejdzie w skład ZMW RP („Wici”). Pełnił funkcję wiceprezesa, a potem prezesa WZMW.

W wyborach do Sejmu RP w roku 1930 z ramienia PSL „Piast” został wybrany na posła – jako najmłodszy wiekiem, miał wówczas 29 lat. Jego ogromną energię w działaniu i jego dar przekonywania ludzi szczególnie wysoko ocenił Wincenty Witos. Z jego rekomendacji mający 30 lat Mikołajczyk został wiceprezesem naczelnych władz Stronnictwa Ludowego, jednoczącego od 1931 roku praktycznie cały polityczny ruch ludowy w Polsce.

W swych wypowiedziach publicznych ostro występował w obronie demokracji i swobód obywatelskich. Nie mógł pogodzić się z systematycznym odsuwaniem chłopów od wpływu na życie kraju.

W sierpniu 1937 roku z ramienia Stronnictwa Ludowego kierował Wielkim Strajkiem Chłopskim, którego celem była nie tylko obrona interesów wsi, ale i walka o przywrócenie w Polsce demokracji.

W okresie międzywojennym Stanisław Mikołajczyk z działacza szczebla lokalnego stopniowo stawał się politykiem znanym i uznawanym w skali ogólnokrajowej. Po wydarzeniach sierpnia 1937 roku coraz częściej zaliczano go do grona czołowych przywódców ruchu ludowego.

Szczyt kariery politycznej Stanisława Mikołajczyka przypadł na czasy II wojny światowej i pierwsze lata powojenne. Był jednym z najaktywniejszych polityków polskiej emigracji we Francji, a następnie w Londynie. W latach 1939-1940 był przewodniczącym Rady Narodowej, pełniącej rolę polskiego parlamentu na uchodźstwie. Następnie został wicepremierem rządu i jednym z bliskich współpracowników gen. Władysława Sikorskiego. Po tragicznej śmierci Generała 14 lipca 1943 r. Mikołajczyk został premierem. W wyniku tzw. umowy moskiewskiej objął w Tymczasowym Rządzie Jedności Narodowej funkcję wicepremiera oraz ministra rolnictwa i reform rolnych. Jako niekwestionowany przywódca stanął też na czele powołanego w lipcu 1945 roku Polskiego Stronnictwa Ludowego.

Po śmierci Wincentego Witosa stał się dla chłopów przywódcą i symbolem ludowego polityka. Stał się chłopskim wodzem, który swą prostotą słowa, tonacją głosu, treścią wystąpień wykladał prawdę życia i drogę pracy.

Od początku opowiadał się bezkompromisowo za Polską demokratyczną, w pełni suwerenną, w życiu gospodarczym zaś – za prywatną przedsiębiorczością oraz spółdzielczością. Otwarcie przeciwstawiał się politycznemu dyktatowi komunistów. Jego polityka cieszyła się zdecydowanym poparciem wsi i coraz większymi wpływami w mieście. Dla ludowców i wielu Polaków stał się wówczas symbolem oporu i niezależności. Jako prezes PSL podjął walkę polityczną z partią komunistyczną i jego obozem. Otwarcie przeciwstawił się wprowadzanemu w Polsce sowieckiemu systemowi.

W październiku 1947 roku zagrożony aresztowaniem zmuszony został do opuszczenia Polski. Ostatnie 19 lat życia spędził na emigracji. Osiedlił się w USA i

nadal prowadził aktywną działalność polityczną. Był prezesem emigracyjnego PSL.

Stanisław Mikołajczyk czynnie uczestniczył w pracach Międzynarodowej Unii Chłopskiej – tzw. Zielonej Międzynarodówki. W organizacji tej pełnił funkcję prezesa od maja 1948 roku przez kolejnych 16 lat. W roku 1949 na mocy uchwały Rady ministrów podjętej w wyniku wezwania Sejmu, Mikołajczyk został pozbawiony obywatelstwa polskiego.

Zmarł 13 grudnia 1966 roku w Waszyngtonie.

Przez ponad pół wieku propaganda PRL – owska tworzyła fałszywy wizerunek Stanisława Mikołajczyka jako renegata i zdrajcy, wroga Polski, planowo wpajając przez dziesięciolecia polskiemu społeczeństwu fałszywy obraz PSL i jego przywódcy. Zwolennicy Mikołajczyka pomimo szykan UB, organizowali potajemnie uroczyste msze za jego duszę, fundowali pamiątkowe tablice. Najbliżsi współpracownicy i sympatycy Mikołajczyka z Tadeuszem Nowakiem na czele powołali do życia Towarzystwo im. Stanisława Mikołajczyka. Przemiany w Polsce stworzyły warunki do przywrócenia Stanisławowi godnego miejsca w historii Polski. Na wniosek władz Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego 15 marca 1989 roku Rada Ministrów przywróciła Stanisławowi Mikołajczykowi obywatelstwo polskie.